

**GERLINDE
BOUWMAN**

Lilith's Dochters

Zij brengen rechtvaardigheid. Zij stoppen nooit.

INKIJKEXEMPLAAR

**GERLINDE
BOUWMAN**

Lilith's Daughters

Zij brengen rechtvaardigheid. Zij stoppen nooit.

Eerste druk 2024

Copyright tekst © Gerlinde Bouwman

Copyright profielfoto Mariska Hanegraaf

OMSLAG

inspiratieontwerp Madelon Verweij

vormgeving ProBeeld | Ambilicious

BINNENWERK

vormgeving Ambilicious Studio

redactie Inanna van den Berg | Ambilicious

Copyright © 2024 Ambilicious, Breda

ISBN 978-94-93366-08-4 | NUR 305

www.ambilicious.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Lilith's Daughters

Ambilicious Breda | Kalmthout

Voor

Nico, Bram, Hugo
Ilse, Maud & Mats

*I'm leaving heaven
I'm leaving heaven
Angels won't find me
Where are you going?*

– Eminem & Skylar Grey –

Proloog

Ze staat weer voor de hoge metalen poort, zwaar beveiligd en indrukwekkend. Gemaakt om te intimideren en af te schrikken. De poort die de enige toegang vormt tot de onneembare vesting die ze zoveel jaren haar thuis noemde. Die haar perspectief vormde, haar over de wereld leerde en heeft gemaakt tot wie ze nu is. Gebracht heeft op de plek waar ze nu staat. Die haar de keuzes laat maken die ze vandaag maakt.

Een moment lijkt het alsof ze het koude metaal van de contrastrend kleine klink in haar hand voelt. Ze met zelfverzekerde tred over het lange pad richting de imposante deur zal lopen.

‘Wat wil je?’

Het kermen klinkt zacht, maar voelt indringend en brengt haar plotsklaps terug in de realiteit.

Voor haar ziet ze het helderrode, verse bloed, de persoon op de vloer en het wapen in haar hand.

Onrealistisch en tegelijkertijd de harde, zelfgekozen werkelijkheid. Confronterend, bevestigend.

Ze voelt de welbekende kriebel in haar buik. Het smeulende vuurtje dat zoveel maanden geleden werd aangewakkerd, wordt door de situatie waar ze middenin staat herbevestigd. Brandt als nooit tevoren.

Hier begint het; eindelijk wordt ze wie ze moet zijn.

Ze richt haar krachtige blik strak op de man voor haar. Zuigt zijn kermende smeken in haar op.

Uit haar oortje klinkt de boodschap. ‘Het is zo ver.’

1

Geïrriteerd kijkt Ella op haar mobiel. Eigenlijk moet ze zich vrolijker voelen door het kenmerkende getril dat bij een inkomend bericht hoort. Ze hoopte tenslotte op wat afleiding van haar studie.

De hele week is ze aan het leren voor haar tentamens. Of, nou ja, aan het leren. Ze heeft haar kledingkast uit- en opgeruimd, haar studentenkamer schoongemaakt; alle twaalf vierkante meters en heeft zelfs de gezamenlijke keuken gepoetst. Verder hebben Instagram en Netflix haar voorzien van de nodige afleiding. Bovendien drinkt ze iedere avond witte wijn met haar huisgenoten.

Uiteindelijk heeft ze vandaag, donderdag, pas voor de tweede keer haar boeken opengeslagen. Amper een uur geleden. Dus of ze de afleiding echt wil of het alleen denkt. Ze weet het zelf niet.

Een onbekend nummer.

Uit gewoonte ontgrendelt ze middels gezichtsherkenning haar telefoon om het bericht te lezen, terwijl ze het blonde knotje op haar hoofd iets strakker trekt en haar grote bril met doorzichtig montuur rechtzet. Deze uiterlijkheden in combinatie met de grofgebreide trui maken haar hipster-look compleet.

Het sms-bericht is kort en cryptisch. ‘Wil je rechtvaardigheid zien?’ met een Youtube-link naar een livestream.

Bijna automatisch klikt Ella op de link, hoewel de boodschap haar eigenlijk weinig boeit.

De livestream blijkt een digitale klok die aftelt. Het beeld heeft wel iets weg van een ouderwetse wekkerradio. Ella draait haar telefoon naar de liggende stand om de klok beter te zien.

Nog anderhalve minuut.

Is ze iets vergeten? Heb ik me ergens voor aangemeld of heeft iemand iets te vieren?

Natuurlijk weet ze dat dit niet zo is; geen saaier periode dan de tentamenweken. Wat is het dan?

Nog één minuut.

De cijfers in het scherm veranderen van de heldergroene kleur die ze hadden naar een donkerrode kleur. Ze lijken op de cijfers van de Tabata-app die ze heeft voor het sporten. De rode kleur betekent dat ze nog even door moet gaan met de oefeningen, terwijl de tijd tot het rustmoment verder aftelt.

Ineens ontstaat er ruis achter de klok. Een tweede beeld krijgt langzaam toegang tot haar scherm.

Geïntrigeerd, doch ietwat gespannen houdt Ella het scherm in de gaten en loopt naar de kamer schuin tegenover die van haar. Ze klopt een keer en gooit gelijk de afgebladderde deur open. Deze band heeft ze met Moos; niets voor elkaar te verbergen en geen problemen met spontaan binnenvallen.

‘Hé.’ Moos komt half versuft en met warrige bruine haren overeind van zijn bank. Met een druk op de knop pauzeert hij zijn Netflix-serie. Hij is duidelijk ook niet aan het studeren.

‘Moet je kijken. Ik kreeg net een bericht over iets van rechtvaardigheid en nu telt er een klok af.’

Ella ploft naast Moos op de zwarte, half ingezakte, leren bank en duwt haar scherm onder zijn neus. ‘Kijk dan.’

Het ruisen op de achtergrond wordt intenser achter de contrasterende rode cijfers op de voorgrond. Nog iets meer dan dertig seconden te gaan.

‘Klungel, waarom check je niet eerst van wie het bericht is. Je moet niet zomaar op alles klikken.’

Lichtelijk geïrriteerd duwt hij Ella’s schermpje opzij. Hij lag bijna te slapen en heeft weinig zin om gestoord te worden. Natuurlijk kan hij het Ella moeilijk kwalijk nemen, zelf rent hij continu bij haar naar binnen.

Hij wrijft in zijn bruine ogen en over de paar ruwe stoppels die hij de afgelopen weken heeft laten staan. Inmiddels met de wetenschap dat een volle baard er voor hem niet in zit. Met een welwillende zucht pakt hij Ella’s pols en kijkt met haar mee naar de ruis die de aftellende klok omringt.

De seconden tikken weg.

Iets kleins verschijnt in de rechterbovenhoek. Een kleine letter of een tekening. Moos en Ella buigen hun hoofden naar voren om het beter te zien.

Het teken wordt steeds ietsjes groter. Een M en een D.

‘Het logo van Merodon?’ Ella is verbaasd.

Merodon, de grootste online winkel van de wereld. Een mega imperium, aangestuurd door Abdel Fazires. Een van de machtigste en rijkste mannen van dit moment. Beroemd om zijn sterke zakelijke instinct en berucht om de manier waarop hij met zowel zijn minnaressen als zijn medewerkers omgaat. Beiden uitbuitend, onderwijl elke aantijging ontwijkend en ontkenkend, bijgestaan door een klein leger aan advocaten.

‘Een reclame stunt.’ Moos is een beetje teleurgesteld. ‘Het zal eens niet. Ik ben benieuwd wat voor bijzonders ze op de markt gaan brengen dat ze het zo dramatisch aankondigen.’

Beiden zakken relaxt achterover in de verfrommelde kussens.

00:00

Het ruisen wordt heftiger en wint de strijd van de cijfers, alleen het logo blijft staan.

Een derde beeld verschijnt. Eerst een vage contour, dan scherp.

Een woonkamer.

Links in het midden een grote bank met drie zijden, gericht op een gigantisch tv-scherm aan de linkermuur. De achterwand van de ruimte is van glas waardoor ze een stuk strand en palmbomen zien. Verder is het leeg.

‘Wow, dat is pas op stand wonen. Bizar!’ Ella drukt haar neus bijna tegen haar mobiel, bewondert het uitzicht.

‘Heel chill inderdaad, maar waarom laten ze dit zo fucking raar zien? Zwart-wit en vanuit zo’n hoge hoek. Het lijkt wel alsof het met een bewakingscamera gefilmd wordt, net als in die real-life forensische programma’s.’

‘Echt hè?! Gaan ze misschien een nieuwe daarvan verkopen? Waarom zouden ze daar in godsnaam zo groots reclame voor maken? Zelfs de tijdsaanduiding en datum staan onderaan. Waar is het nu bijna negen uur ‘s morgens?’

Moos haalt zijn schouders op. 'Ergens in Amerika denk ik. Het tijdsverschil met ons is negen uur en het is hier bijna zes uur 's avonds.'

Ietwat jaloers blijven Ella en Moos kijken naar het scherm waarop, behalve een rustige golfslag achter de ramen, niets te zien is.

Totdat iemand van rechtsonder langzaam verschijnt in het scherm. Eerst zien ze handen, gevolgd door het lichaam en de benen. Kruijpen is het niet, meer een soort schuiven over de grond waarbij gespreide armen en benen voor een trage voortbeweging zorgen.

'Wat doet hij nou?' Moos komt getriggerd overeind en leunt met zijn onderarmen op de blote knieën, die ietwat knokig uit de gaten in zijn jeans steken.

De persoon schuift door naar het midden van de kamer.

'Is hij nou naakt? En wat is dat ... dat spoor op de grond? Is dat bloed?!' Ella slaat haar hand voor haar mond. 'Het is bloed! Gatverdamme! Wat is dit en waarom beweegt hij zo rond?' Haar stem schiet omhoog. Ze wordt misselijk van angst en spanning, toch kijkt ze niet weg.

'Mijn God.' Ook Moos stem verraadt een kleine trilling. Hij buigt nog wat dichtër naar het scherm.

De man ligt stil.

Dan draait hij zich om. Ondanks dat de beelden geluidloos zijn, voelen ze de angst van de man. Zijn buik zit onder het bloed, zijn armen en benen beweegt hij in blinde paniek wild en wanhopig om zich heen.

Ella en Moos zijn sprakeloos. Niet bij machte om te beseffen wat ze aanschouwen.

Samen kijken ze naar de angstige, naakte man, het bloed en de tweede persoon.

Vanaf de onderkant loopt een vrouw heel rustig het beeld in. Op hoge hakken, in zwart, nauwsluitend leer gekleed. Donkere, gekrulde haren in een grote knot. Haar gezicht tactisch weggedraaid van de camera.

De man spartelt door. Rechts van hem ontstaat een nieuw plasje bloed.

Anderhalve meter voor hem blijft de vrouw staan. Ze beweegt haar rechterarm naar voren. In haar gehandschoende hand een pistool.

Geluidloos gilt de man het uit.

Angstig kruipen Moos en Ella tegen elkaar aan.

De vrouw zet nog één stap naar voren en haalt de trekker over. Schiet de man recht door zijn hoofd. Zijn lichaam schokt twee keer. Dan ligt hij stil.

Doodstil.

De vrouw steekt het wapen weg, buigt kort voorover en loopt achterwaarts weg, verdwijnt uit beeld.

Laat de dode man achter met het uitzicht op de golven.

Het beeld blijft een paar seconden staan, flikkert kort en valt weg. Enkel het logo van Merodon blijft over voordat alles zwart wordt.

Plots klinkt er geluid; het tikken van een ouderwetse typemachine.

Op het ritme van de toetsaanslagen verschijnt in witte letters de boodschap:

Dit is rechtvaardigheid

LILITH'S DOCHTERS

Dan is alles weer zwart en blijft het stil.

Moos en Ella blijven verbijsterd achter met het beeld van de dode man op hun netvlies gebrand.